

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2014. gada 27. martā *

Apelācija — Kopienas preču zīme — Regula (EK) Nr. 40/94 — 52. panta 2. punkta c) apakšpunkts —
Pieteikums par preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu, kas pamatots ar agrākām saskaņā ar valsts
tiesībām iegūtām autortiesībām — ITSB veikta valsts tiesību piemērošana — Savienības tiesas ierosme

Lietā C-530/12 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2012. gada
21. novembrī iesniedza

Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv *P. Bullock*
un *F. Mattina*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otra lietas dalībiece —

National Lottery Commission, reģistrēta Londonā (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *R. Cardas*,
advokāte, un *B. Brandreth*, barrister,

prasītāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], Tiesas priekšsēdētājs, kas pilda pirmās
palātas tiesneša pienākumus, V. Skouris [*V. Skouris*], tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*],
M. Bergere [*M. Berger*] (referente) un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 18. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2013. gada 28. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda — angļu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) lūdza atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2012. gada 13. septembra spriedumu lietā T-404/10 *National Lottery Commission/ITSB – Mediatek Italia* un *De Gregorio* (Plaukstas attēls) (turpmāk tekstā – “apstrīdētais spriedums”), ar kuru tā apmierināja *National Lottery Commission* (turpmāk tekstā – “NLC”) celto prasību, ar kuru tā lūdza atcelt ITSB Apelāciju pirmās padomes 2010. gada 9. jūnija lēmumu lietā R 1028/2009–1 saistībā ar spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Mediatek Italia Srl* un *Giuseppe De Gregorio* (turpmāk tekstā – “pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēji”), no vienas puses, un NLC, no otras puses (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 40/94

- 2 Padomes 1993. gada 20. decembra Regulā (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2006. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 1891/2006 (OV L 386, 14. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 40/94”), ir ietverts 52. pants ar nosaukumu “Relatīvi spēkā neesamības pamati”, kura 2. punkts ir formulēts šādi:

“Kopienas preču zīmi arī paziņo [atzīst] par spēkā neesošu, ja par to iesniegts pieteikums [ITSB] vai arī pamatojoties uz pretpasību pārkāpumu [nelikumīgas izmantošanas] tiesvedībā, ja šādas preču zīmes izmantošanu var aizliegt atbilstoši citām agrākām tiesībām, un jo īpaši:

[..]

c) autortiesīb[ām];

[..]

saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem vai valsts tiesību aktiem, kas reglamentē aizsardzību.”

- 3 Minētās regulas 63. panta par prasību Eiropas Savienības Tiesā 1. un 2. punktā ir paredzēts:

“1. Pret Apelācijas padomes lēmumiem attiecībā uz apelācijām var celt prasības Tiesā.

2. Prasību var celt, pamatojoties uz nekompetenci, būtiska procesuāla pārkāpuma, Līguma vai šīs regulas pārkāpumu vai kāda tiesību akta pārkāpumu saistībā ar to piemērošanu, vai pilnvaru pārsniegšanu.”

- 4 Regulas Nr. 40/94 74. panta ar nosaukumu “Faktu pārbaude, ko Birojs veic pēc savas iniciatīvas” 1. punktā ir paredzēts:

“Lietas izskatīšanas procesa laikā [ITSB] izskata faktus pēc savas iniciatīvas, tomēr lietas izskatīšanas procesos, kas attiecas uz relatīvu pamatu reģistrācijas noraidīšanai, [ITSB] aprobežojas ar faktu, pierādījumu un argumentu, ko puses iesniegušas [pušu izvirzīto pamatu un prasījumu], pārbaudi.”

Regula (EK) Nr. 207/2009

- 5 Regula Nr. 40/94 ir atcelta un kodificēta ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.), kas stājas spēkā 2009. gada 13. aprīlī.

- 6 Regulas Nr. 40/94 52., 63. un 74. pants bez būtiskām izmaiņām ir kļuvuši attiecīgi par Regulas Nr. 207/2009 53., 65. un 76. pantu.

Regula (EK) Nr. 2868/95

- 7 Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulā (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Regulu Nr. 40/94 (OV L 303, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2005. gada 29. jūnija Regulu (EK) Nr. 1041/2005 (OV L 172, 4. lpp.; turpmāk tekstā – “īstenošanas regula”), ir paredzēti tostarp noteikumi, kas piemērojami Kopienas preču zīmes atcelšanas vai spēkā neesamības procesu norisei ITSB.

- 8 Īstenošanas regulas 37. noteikums ir formulēts šādi:

“Pieteikumā [ITSB] par Kopienas preču zīmes atcelšanu vai spēkā neesamības pasludināšanu [atzišanu] [..] ietverama šāda informācija:

[..]

- b) attiecībā uz iemesliem, uz kuriem dota atsauce pieteikumā:

[..]

- iii) pieteikumam, kas iesniegts, ievērojot Regulas [Nr. 40/94] 52. panta 2. punktu, sākas ziņas par tiesībām, ar kurām pamatots pieteikums par spēkā neesamības pasludināšanu [atzišanu], un sākas ziņas, kas pierāda, ka pieteicējs ir agrāku tiesību īpašnieks, kā norādīts šīs regulas 52. panta 2. punktā, vai ka viņam saskaņā ar attiecīgās valsts spēkā esošajiem tiesību aktiem ir tiesības prasīt šīs tiesības [atsaukties uz šīm tiesībām]”.

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

- 9 2007. gada 2. oktobrī ITSB pēc NLC lūguma reģistrēja šādu Kopienas grafisku preču zīmi (turpmāk tekstā – “apstrīdētā preču zīme”):

- 10 2007. gada 20. novembrī pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēji, pamatojoties uz Regulas

Nr. 40/94 52. panta 2. punkta c) apakšpunktu, iesniedza ITSB pieteikumu par apstrīdētās preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu saistībā ar agrākām autortiesībām uz to, kas piederot *G. De Gregorio* uz šādu grafisku zīmi (turpmāk tekstā – “mano portafortuna”):

- 11 Ar 2009. gada 16. jūlija lēmumu ITSB Anulēšanas nodaļa apmierināja šo pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu būtībā tādēļ, ka pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēji bija pierādījuši ar Itālijas tiesību aktiem aizsargātu autortiesību, kas ir gandrīz identiskas apstrīdētajai preču zīmei, esamību, kā arī to, ka šīs tiesības ir agrākas salīdzinājumā ar iepriekš minēto preču zīmi.
- 12 *NLC* par šo lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību.
- 13 ITSB Apelāciju pirmā padome ar apstrīdēto lēmumu noraidīja šo apelācijas sūdzību, pamatojoties uz to, ka visi Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punktā minētie nosacījumi ir izpildīti.
- 14 Attiecībā uz autortiesību, kas aizsargātas ar Itālijas tiesībām, esamību Apelāciju padome, pirmkārt, uzskatīja, ka pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēji ir pierādījuši, ka viņi ir radījuši šo darbu, kā arī to, ka viņi ir autortiesību uz šo darbu īpašnieki, iesniedzot civiltiesiska līguma bez notāra apliecinājuma, kas datēts ar 1986. gada 16. septembri (turpmāk tekstā – “1986. gada līgums”), kopiju, ar kuru trešā persona, kas uzdevusies par “mano portafortuna” autoru, apgalvoja, ka vienai no [personām, kas iesniegusi pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu] viņa nodevusi savas šādi attēlotā darba, kā arī citu šī līguma pielikumā pievienoto attēlu reproducēšanas un izmantošanas tiesības.
- 15 Otrkārt, Apelāciju padome uzskatīja, ka *NLC* konstatētās neatbilstības, proti, piezīme par 70 gadiem kā autortiesību aizsardzības maksimālo termiņu, lai gan tāds termiņš pastāv tikai kopš 1996. gada, pasta zīmoga datums, kas ir svētdienā – dienā, kad pasta nodaļas ir slēgtas, un kvalitatīvā un konceptuālā atšķirība starp “mano portafortuna” attēlu un citiem attēliem, kas pievienoti 1986. gada līguma pielikumā, neļaujot rasties šaubām par šī līguma īstumu. Šajā kontekstā Apelāciju padome precizēja, ka, ja saskaņā ar Itālijas Civilt kodeksa 2702. pantu notāra neapliecinātais akts pilnībā ir uzskatāms par drošu apliecinājumu attiecībā uz to parakstījušo personu apgalvojumu izcelsmi, neuzsākot patiesīguma apstrīdēšanas procedūru, no šīs tiesību normas izriet, ka tā esot bijusi tiesīga brīvi vērtēt tā saturu.
- 16 Apelāciju padome pēc tam, kad tā pārbaudīja 1986. gada līgumu, apstiprināja ar Itālijas tiesībām aizsargātu autortiesību esamību.

Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 17 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 8. septembrī, *NLC* cēla prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Savas prasības pamatojumam tā izvirzīja trīs pamatus, kas saistīti, pirmkārt, ar Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu, jo Apelāciju padome bija secinājusi, ka pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēji ir

pierādījuši agrāku autortiesību esamību; otrkārt, ar Apelāciju padomes atteikuma uzsākt mutvārdu procedūru un uzdošanas iesniegt 1986. gada līguma oriģinālu prettiesiskumu, kā arī, treškārt, ar kļūdainu Apelāciju padomes vērtējumu attiecībā uz tās kompetenci izvērtēt šī līguma autentiskumu.

- 18 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa apmierināja šo prasību, atzīstot par pamatoti pirmo un trešo *NLC* savas prasības pamatojumam izvirzīto pamatu.
- 19 Šajā ziņā Vispārējā tiesa vispirms pārsūdzētā sprieduma 14.–21. punktā atgādināja tiesību normas un principus, kas Apelāciju padomei jāpiemēro, lai pārbaudītu, vai ar valsts tiesisko regulējumu aizsargātās autortiesības ir pierādītas. Atsaucoties uz Tiesas 2011. gada 5. jūlija spriedumu lietā C-263/09 P *Edwin/ITSB* (Krājums, I-5853. lpp., 50.–52. punkts), 18. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka pieteikuma iesniedzējam, lai viņš varētu panākt, ka tiek aizliegta Kopienas preču zīmes izmantošana, pamatojoties uz agrākām tiesībām, ir uzlikts pienākums iesniegt ITSB ne vien pierādījumus, kas apliecina, ka viņš atbilst izvirzītajiem nosacījumiem atbilstoši valsts tiesību aktiem, kurus tas lūdz piemērot, bet arī elementus, kas pierāda šo tiesību aktu saturu.
- 20 Turpinājumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 20. punktā norādīja, ka saskaņā ar tās judikatūru ITSB pēc savas ierosmes, izmantojot līdzekļus, kas šim nolūkam tam šķiet piemēroti, ir jāievāc informācija par attiecīgās dalībvalsts tiesībām, ja šāda informācija ir nepieciešama, vērtējot konkrēta spēkā neesamības pamata, uz kuru tas atsaucas, piemērošanas nosacījumus un tostarp norādīto faktu patiesumu vai iesniegto dokumentu pierādījumu spēku. Vispārējā tiesa turklāt uzskatīja, ka ITSB veiktās pārbaudes faktiskā pamata ierobežojums neizslēdz, ka papildus faktiem, ko lietas dalībnieki ir tieši izvirzījuši spēkā neesamības atzīšanas procesā, tiek ņemti vērā vispārzināmi fakti, proti, fakti, kurus var zināt visas personas vai kurus var uzzināt no brīvi pieejamiem avotiem.
- 21 Visbeidzot, ievērojot šos principus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 23. un 24. punktā nosprieda, ka Apelāciju padome pamatoti balstījās uz Itālijas tiesību normām, kas nosaka 1986. gada līguma pierādījumu spēku, tomēr tās pienākums bija pārbaudīt, vai tā ir pareizi interpretējusi attiecīgās Itālijas tiesības, secinot, ka, saskaņā ar Itālijas Civill kodeksa 2702. un 2703. pantu 1986. gada līgums pilnībā ir uzskatāms par ticamu apliecinājumu to parakstījušo personu apgalvojumu izcelsmei, neuzsākot patiesīguma apstrīdēšanas procedūru.
- 22 Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 25.–32. punktā izvērtēja Itālijas tiesību normas, tostarp Itālijas Civill kodeksa 2704. pantu, kā to interpretējusi *Corte suprema di cassazione* (Kasācijas tiesa, Itālija) savā 2007. gada 14. jūnija spriedumā Nr. 13912 (turpmāk tekstā – “2007. gada 14. jūnija spriedums”). Pēc tam, kad Vispārējā tiesa šī paša sprieduma 33. punktā bija norādījusi, ka apstrīdētajā lēmumā nav nevienas norādes uz šo pantu, tā pārsūdzētā sprieduma 35. punktā uzskatīja, ka, piemērojot *Corte suprema di cassazione* judikatūru, *NLC* bija ļauts iesniegt pierādījumus par to, ka 1986. gada līgums patiesībā esot ticis sagatavots citā datumā, nevis tajā, kas norādīts uz pasta zīmoga, neesot nepieciešamībai uzsākt patiesīguma apstrīdēšanas procedūru. Vispārējā tiesa minētā sprieduma 36. punktā no tā secināja, ka Apelāciju padome ir kļūdaini interpretējusi saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 53. panta 2. punktu piemērojamās valsts tiesības un līdz ar to nepareizi novērtējusi patieso savas kompetences apjomu.
- 23 Pārsūdzētā sprieduma 40. punktā konstatējusi, ka šai kļūdainajai valsts tiesību interpretācijai varēja būt ietekme uz apstrīdētā lēmuma saturu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 41. punktā no tā secināja, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ bez nepieciešamības izvērtēt *NLC* savas prasības pamatojumam izvirzīto otro pamatu.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 24 ITSB lūdz atcelt apstrīdēto spriedumu un piespriest *NLC* atlīdzināt tam radušos izdevumus.

25 *NLC* lūdz noraidīt apelācijas sūdzību.

Par apelācijas sūdzību

26 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam ITSB izvirza trīs pamatus, kuri saistīti, pirmkārt, ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkta, kā arī Īstenošanas regulas 37. noteikuma pārkāpumu, otrkārt, ar sacikstes principa pārkāpumu, jo nav ievērotas ITSB tiesības tikt uzklausi tam saistībā ar 2007. gada 14. jūnija spriedumu, un, treškārt, ar acīmredzamām pretrunām, kā arī faktu sagrozīšanu, kas ietekmējuši Vispārējās tiesas argumentāciju un secinājumus.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

27 Ar pirmo pamatu, kas ir sadalīts divās daļās, ITSB apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot bijusi tiesīga balstīties ne uz Itālijas Civillkodeksa 2704. pantu (pirmā daļa), ne uz 2007. gada 14. jūnija spriedumu (otrá daļa), jo lietas dalībnieki nebija atsaukušies uz šiem abiem dokumentiem un tāvad tie neattiecas uz Apelāciju padomē izskatāmā strīda priekšmetu.

28 Uzskatot, ka Vispārējās tiesas argumentācija skaidri neparāda, vai tā piemērojamās valsts tiesības aplūko kā tiesību jautājumu vai kā vispārātzitus faktus, ITSB izvirza alternatīvu argumentāciju. Gadījumā, ja Vispārējā tiesa būtu uzskatījusi, ka valsts tiesību piemērošana ir tiesību jautājums, tā būtu pārkāpusi, pirmkārt, principu, kas noteikts Īstenošanas regulas 37. noteikuma b) punkta iii) apakšpunktā, saskaņā ar kuru lietas dalībniekam, kurš atsaucas uz valsts tiesībām, jāiesniedz ITSB dokumenti, kas atspoguļo tiesību akta saturu un to, kādā ziņā tas ir attiecināms uz konkrēto gadījumu, kā arī, otrkārt, risinājumu iepriekš minētajā spriedumā lietā *Edwin*/ITSB, no kura izrietot, ka valsts tiesību akts ir faktu jautājums, uz kuru lietas dalībniekiem ir jāatsaucas un kas ir jāpierāda. Gadījumā, ja Vispārējā tiesa būtu uzskatījusi, ka valsts tiesību piemērošana ir faktu jautājums, tā nepamatoti būtu kvalificējusi valsts tiesību aktu par “vispārātzītu faktu”, kuru uz šā pamata ITSB pēc savas ierosmes varētu meklēt un uz kuru tas varētu atsaukties. Tā turklāt ar savu vērtējumu esot aizvietojsi Apelāciju padomes vērtējumu un esot veikusi tādu faktoru izvērtēšanu, kurus minēta padome nav izskatījusi.

29 Atbildot uz šo argumentāciju, *NLC* norāda, pirmkārt, ka gan Īstenošanas regulas 37. noteikums, gan iepriekš minētais spriedums lietā *Edwin*/ITSB attiecas uz pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēja pierādīšanas pienākumu, bet neattiecas uz atbildētāju, kurš atrodas nelabvēlīgākā situācijā, ja ITSB lēmums tiek apšaubīts, pamatojoties uz apgalvojumu, kas balstīts uz tiesībām, kuras viņam var būt pilnībā nezināmas. Turklāt pierādīšanas pienākums, kas saskaņā ar šo 37. noteikumu un minēto spriedumu lietā *Edwin*/ITSB gulstas uz pieteikuma iesniedzēju, neattiecoties uz valsts procesuālo tiesību jautājumiem.

30 Otrkārt, *NLC* apgalvo, ka Apelāciju padome nav vienīgi izvērtējusi faktisko situāciju, bet esot pieņēmusi lēmumu par tiesību aspektiem. Regulas Nr. 207/2009 76. panta 1. punkta interpretācija, saskaņā ar kuru Apelāciju padomei pārbaude ir jāveic tikai attiecībā uz relatīviem pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēja izvirzītiem atteikuma pamatiem, esot pretrunā tiesību pamatprincipu, kuri ITSB ir jāņem vērā, piemērošanai, kā tas tostarp ir atgādināts minētās regulas preambulas 13. apsvērumā un 83. pantā.

31 Treškārt, *NLC* norāda, ka Apelāciju padomes pieļautā kļūda izrietot no Itālijas Civillkodeksa 2702. un 2703. panta, kuriem tā esot tikusi aicināta pievērst uzmanību, kļūdainas interpretācijas un ka jautājums par 1986. gada līguma pierādījuma spēku esot bijis izvirzīts Apelāciju padomē un Vispārējā

tiesā. Līdz ar to, pat pieņemot, ka Vispārējā tiesa ir kļūdījusies, sākdama diskusijas par šī paša kodeksa 2704. pantu un attiecīgo judikatūru, šī kļūda nevarētu ietekmēt tās veiktās pārbaudes rezultātu, jo apelācijas sūdzība būtu bijusi jānoraida kā neefektīva.

Tiesas vērtējums

- 32 Vispirms ir jākonstatē, ka, ņemot vērā gan datumu, kurā apstrīdētās preču zīmes reģistrācija tikusi veikta, proti, 2007. gada 2. oktobri, gan datumu, kurā pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēji iesniedza savu pieteikumu ITSB, proti, tā paša gada 20. novembri, šis pamats ir izvērtējams, ņemot vērā Regulas Nr. 40/94 noteikumus, jo Regula Nr. 207/2009 šajos datumos vēl nebija stājusies spēkā (skat. tostarp 2013. gada 3. oktobra spriedumu lietā *C-122/12 P Rintisch/ITSB*, 2. punkts).
- 33 Apelācijas sūdzības pamatojumam izvirzītais pirmais pamats būtībā attiecas uz procesuālo kārtību, kurai pakļauta valsts tiesību piemērošana saistībā, no vienas puses, ar ITSB iesniegto pieteikumu par Kopienas preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu un, otrkārt, Vispārējā tiesā celto prasību par saistībā ar šo pieteikumu pieņemto lēmumu, ja saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 52. panta 2. punktu tiesvedība ir balstīta uz agrāku valsts tiesību normu aizsargātu tiesību esamību. Lai izvērtētu šī pamata pamatotību, vispirms ir jāatgādina veids, kādā šādā kontekstā notikusi lomu sadale starp pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēju, kompetentajām ITSB instancēm un Vispārējo tiesu.
- 34 Runājot par minētā pieteikuma iesniedzēja lomu, Tiesa ir spriedusi, ka Īstenošanas regulas 37. noteikuma norma, lai varētu tikt aizliegta Kopienas preču zīmes izmantošana, pamatojoties uz agrākām tiesībām, uzliek viņam pienākumu iesniegt ITSB ne vien pierādījumus, kas apliecina, ka viņš atbilst izvirzītajiem nosacījumiem atbilstoši valsts tiesību aktiem, kurus viņš lūdz piemērot, bet arī elementus, kas pierāda šo tiesību aktu saturu (iepriekš minētais spriedums lietā *Edwin/ITSB*, 50. punkts).
- 35 Attiecībā uz kompetentajām ITSB instancēm Tiesa ir norādījusi, ka tām ir jāizvērtē elementu – kurus pieteikuma iesniedzējs iesniedzis, lai pierādītu valsts tiesību normas, uz kuru tas atsaucas, saturu, – spēks un piemērojamība (iepriekš minētais spriedums lietā *Edwin/ITSB*, 51. punkts).
- 36 Runājot par Vispārējās tiesas kompetenci, Tiesa, atsaucoties uz Regulas Nr. 40/94 63. panta 2. punktu, kurā noteikti gadījumi, kuros ir iespējams pārsūdzēt ITSB apelāciju padomju lēmumus, ir precizējusi, ka tās kompetencē ietilpst pilnas pārbaudes veikšana par to ITSB vērtējumu tiesiskumu, ko tas sniedzis attiecībā uz elementiem, kurus pieteikuma iesniedzējs iesniedzis, lai pierādītu valsts tiesību normu, uz kuru aizsardzību tas atsaucas, saturu (iepriekš minētais spriedums lietā *Edwin/ITSB*, 52. punkts).
- 37 Pretēji tam, ko norāda ITSB, no iepriekš minētā sprieduma lietā *Edwin/ITSB* 50.–52. punkta neizriet, ka valsts tiesību norma, kas padarīta par piemērojamu ar norādi, kas izdarīta Regulas Nr. 40/94 52. panta 2. punktā, būtu kvalificējama kā pilnībā faktiskais elements, attiecībā uz kuru ITSB un Vispārējā tiesa vienīgi konstatētu tā esamību, pamatojoties uz tiem abiem iesniegtajiem pierādījumiem.
- 38 Savukārt no minētajiem punktiem izriet, ka Tiesa ir vēlējusies uzsvērt gan ITSB kompetento instanču, gan Vispārējās tiesas veiktās valsts tiesību piemērošanas kontroles apmērus strīdā, kas rodas saistībā ar pieteikumu par Kopienas preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu.
- 39 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāizvērtē, vai ITSB un Vispārējai tiesai šādā procesuālā kontekstā ir jāveic vienīgi pieteikuma iesniedzēja iesniegto dokumentu pārbaude, lai noteiktu piemērojamo valsts tiesību saturu, vai tie var īstenot pārbaudes pilnvaras attiecībā uz norādīto tiesību atbilstību, kas katrā ziņā nozīmē, ka attiecīgā gadījumā tie pēc savas ierosmes iegūst informāciju par minēto valsts tiesību piemērošanas nosacījumiem un piemērošanas jomu.

- 40 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ITSB un Vispārējās tiesas veiktā kontrole ir jāisteno saskaņā ar ģenerāladvokāta secinājumu 91. punktā atgādināto prasību garantēt Regulas Nr. 40/94 lietderību, proti, nodrošināt Kopienas preču zīmes aizsardzību.
- 41 No šāda viedokļa, tā kā valsts tiesību piemērošanas rezultātā var tikt secināts, ka pastāv atbilstoši reģistrētas Kopienas preču zīmes spēkā neesamības pamats, šķiet, ir nepieciešams, lai ITSB un Vispārējā tiesa pirms šāda pieteikuma par preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu apmierināšanas varētu pārbaudīt pieteikuma iesniedzēja iesniegto elementu atbilstību saistībā ar viņa pienākumu sniegt pierādījumus par šo valsts tiesību saturu.
- 42 Kompetento ITSB instanču un Vispārējās tiesas veiktajai pārbaudei ir jāatbilst arī to veikto pienākumu strīdos saistībā ar Kopienas preču zīmēm prasībām.
- 43 Ja ITSB kompetentajām instancēm tiek lūgts pieņemt lēmumu vispirms saistībā ar pieteikumu par Kopienas preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu, kas balstīts uz agrākām ar valsts tiesību normām aizsargātām tiesībām, to lēmumu sekām ir jābūt tādām, ka tās atņem preču zīmes īpašniekam viņam piešķirtās tiesības. Šāda lēmuma piemērojamība noteikti nozīmē, ka instance, kas to pieņem, neveic vienīgi valsts tiesību, kuras norādījis pieteikuma iesniedzējs, atzīšanu par spēkā esošām.
- 44 Attiecībā uz pārbaudi tiesā, ko vēlāk veica Vispārējā tiesa, ir jāuzsver, ka šai pārbaudei, kā ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 92. punktā, ir jāatbilst efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa prasībām. Ciktāl konkrētajā procesuālajā kontekstā valsts tiesību piemērošanas sekas var būt tiesību anulēšana Kopienas preču zīmes īpašniekam, Vispārējai tiesai nekādā ziņā nevar tikt liegtas faktiskas iespējas veikt efektīvu kontroli iespējamo trūkumu dokumentos, kas iesniegti kā pierādījumi par valsts tiesību piemērošanu, dēļ. Šajā ziņā tai papildus iesniegtajiem dokumentiem ir jāvar pārbaudīt tiesību normu, uz kurām atsaucas pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs, piemērošanas nosacījumus un piemērošanas jomu.
- 45 Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 20. punktā nospriežot, ka “apstākļos, kad ITSB var būt pienākums ņemt vērā cita starpā tās dalībvalsts valsts tiesības, kurā aizsardzību saņem agrāka preču zīme, kas ir pieteikuma par spēkā neesamību pamatā, ITSB pēc savas ierosmes, izmantojot līdzekļus, kas šim nolūkam tam šķiet piemēroti, ir jāievāc informācija par attiecīgās dalībvalsts valsts tiesībām, ja šāda informācija ir nepieciešama, vērtējot konkrēta spēkā neesamības pamata piemērošanas nosacījumus, tostarp norādīto faktu patiesumu vai iesniegto dokumentu pierādījumu spēku”.
- 46 Šajā lietā pēc tam, kad Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 24. punktā bija norādījusi, ka ITSB, izvērtējot 1986. gada līguma pierādījuma spēku, ir piemērojis Itālijas Civilt kodeksa 2702. un 2703. pantu, tā arī minētā sprieduma 27.–32. punktā ņēma vērā minētā kodeksa 2704. pantu saistībā ar notāra neapliecināta akta datuma esamību, kā arī valsts judikatūru saistībā ar šī pēdējā panta interpretāciju un piemērošanu. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa nav pārsniegusi tās pilnvaras iegūt informāciju pēc savas ierosmes, lai pārbaudītu pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēja izvirzīto valsts tiesību normu saturu, piemērošanas nosacījumus un piemērošanas jomu ar mērķi konstatēt līguma, uz kuru šis pēdējais minētais balstījies savas agrākās tiesības uz apstrīdēto preču zīmi, pierādījuma spēku.
- 47 Šajos apstākļos ir jānoraida apelācijas sūdzības pamatojumam izvirzītā pirmā pamata abas daļas.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 48 Atsaucoties uz Savienības tiesību vispārējo principu, saskaņā ar kuru ir jāuzklausā publisko iestāžu lēmumu adresātu, kuru intereses tiek būtiski skartas, viedoklis, ITSB apgalvo, ka šajā lietā tam nav bijusi iespēja lietderīgi darīt zināmu savu viedokli par 2007. gada 14. jūnija spriedumu, uz kuru lietas dalībnieki nav atsaukušies administratīvā procesa laikā un kurš tātad nav bijis strīda priekšmets apelāciju padomē. ITSB ieskatā, ja tam šāda iespēja būtu bijusi, Vispārējās tiesas argumentācija un secinājumi varētu būt citādi.
- 49 ITSB no minētā secina, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tā tiesības tikt uzklausītam.
- 50 *NLC* atbild, ka tiesību jautājums, attiecībā uz kuru *Corte suprema di cassazione* judikatūra ir nozīmīga, tika izvirzīts pirms tiesas sēdes, jo, piemērojot tās reglamenta 64. pantu, Vispārējā tiesa ar 2012. gada 7. februāra vēstuli aicināja ITSB atbildēt uz jautājumiem saistībā ar Itālijas Civillkodeksa 2704. panta piemērojamību. ITSB tātad esot bijusi iespēja tikt uzklausītam saistībā ar šo jautājumu gan rakstveidā, gan tiesas sēdē, un tas nevarot apgalvot, ka, ja vien iepriekš nav nosūtīts paziņojums saistībā ar katru atbilstošo vai varbūtēji atbilstošo judikatūru, ar spriedumu, kurā uz to tiek veikta atsauce, tiek pārkāptas tiesības uz aizstāvību.
- 51 *NLC* piebilst, ka, pat pieņemot, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nedodot ITSB iespēju iesniegt apsvērumus par valsts judikatūru, uz kuru tā atsaucās, šai kļūdai katrā ziņā nav nekādas ietekmes uz šīs tiesas risinājumu tajā izskatāmajā strīdā.

Tiesas vērtējums

- 52 Tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu ir Savienības tiesību pamatprincips, kas nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā.
- 53 Lai izpildītu šo tiesību aktu prasības, Savienības tiesām ir jāliek ievērot un pašām jāievēro sacīkstes princips, kas piemērojams jebkurai tiesvedībai, kuras rezultātā var tikt pieņemts Savienības iestādes nolēmums, kas būtiski ietekmē kādas personas intereses (2009. gada 2. decembra spriedums lietā C-89/08 P Komisija/Īrija u.c., Krājums, I-11245. lpp., 51. un 53. punkts, kā arī 2009. gada 17. decembra spriedums lietā C-197/09 RX-II *Réexamen M/EMEA*, Krājums, I-12033. lpp., 41. un 42. punkts).
- 54 Sacīkstes princips ne tikai piešķir katram procesa dalībniekam tiesības uzzināt un apspriest pierādījumus un apsvērumus, kurus tiesā iesniedzis otrs procesa dalībnieks. Tas nozīmē arī lietas dalībniekiem tiesības uzzināt un apspriest jautājumus, kurus tiesa izvirzījusi pēc savas ierosmes un uz kuru pamata tā gatavojas pieņemt savu nolēmumu. Lai izpildītu prasības saistībā ar tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, ir svarīgi, lai lietas dalībnieki sacīkstes veidā varētu uzzināt un apspriest tos faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas noteiks tiesvedības iznākumu (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Īrija u.c., 55. un 56. punkts, kā arī 2013. gada 21. februāra spriedums lietā C-472/11 *Banif Plus Bank*, 30. punkts).
- 55 Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka 2007. gada 14. jūnija spriedums netika minēts ne procesā ITSB, ne Vispārējā tiesā iesniegtajos rakstveida apsvērumos, bet ka Vispārējā tiesa uz to atsaucās pēc savas ierosmes pēc rakstveida procesa pabeigšanas.
- 56 Tādējādi ir jāpārbauda, vai šajā lietā lietas dalībniekiem procesa Vispārējā tiesā laikā ir vai nav bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus saistībā ar minēto spriedumu.

- 57 Kā izriet no tiem adresētajām Vispārējās tiesas 2012. gada 7. februāra vēstulēm un tām pievienotajiem jautājumiem, ja lietas dalībnieki ir tikuši aicināti paust savu nostāju par Itālijas Civillkodeksa 2704. panta noteikumiem, tiem tomēr nav tikusi sniegta iespēja paust viedokli par 2007. gada 14. jūnija spriedumu, kurš vispār šajās vēstulēs nav minēts.
- 58 Tostarp, kā savu secinājumu 117. punktā norādījis ģenerālvokāts, no pārsūdzētā sprieduma 32., 35., 36., 39. un 40. punkta formulējuma ir skaidri redzams, ka 2007. gada 14. jūnija sprieduma saturs ir bijis galvenais Vispārējās tiesas argumentācijā. Tas tā ir tāpēc, ka Vispārējā tiesa, konstatējusi, ka apelāciju padome nav ņēmusi vērā šo judikatūru, saskaņā ar kuru pierādījumus pret pasta zīmoga datuma ticamību var iesniegt, neuzsākot patiesīguma apstrīdēšanas procedūru, uzskatīja, ka apelāciju padome būtu varējusi piešķirt lielāku nozīmi neatbilstībām, uz kurām norādījusi *NLC*, un ka līdz ar to apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.
- 59 No iepriekš minētā izriet, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi sacīkstes principu, kas izriet no prasībām saistībā ar tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu.
- 60 Tādējādi ITSB apelācijas sūdzības pamatojumam izvirzītais otrais pamats ir apmierināms.

Par trešo pamatu

- 61 Ņemot vērā procesuālo trūkumu, kas liek apšaubīt Vispārējās tiesas veikto *Corte suprema di cassazione* judikatūras saistībā ar Itālijas Civillkodeksa 2704. pantu piemērošanu, šajā tiesvedības stadijā ITSB izvirzītais trešais pamats par acimredzamām pretrunām un faktu sagrozīšanu, kas saskaņā ar šo judikatūru ietekmējot Vispārējās tiesas argumentācijas pamatotību, nav jāizvērtē.
- 62 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ.

Par prasību Vispārējā tiesā

- 63 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu, tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā.
- 64 Šajā gadījumā Tiesa uzskata, ka tā nevar pati taisīt galīgo spriedumu, jo lietas dalībniekiem vispirms ir jābūt dotai iespējai izteikties pēc sacīkstes principa par noteiktiem valsts tiesību elementiem, ko pēc savas ierosmes izvirzījusi Vispārējā tiesa.
- 65 Līdz ar to lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā to iztiesātu pēc būtības.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 66 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem šajā apelācijas tiesvedībā pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2012. gada 13. septembra spriedumu lietā T-404/10 *National Lottery Commission/ITSB – Mediatek Italia* un *De Gregorio* (Plaukstas attēls);**
- 2) **nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai nolēmuma par apelācijas sūdzības pamatotību pieņemšanai;**

3) atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

[Paraksti]